

El și ea în lumini de noapte

Eugenia Calancea

Neliniștea e cea ce dă din nou fiori,
vor de la tine un buchet de flori,
ție Doamne-ți cad mulți la picioare,
că ești pentru toți ființa creatoare.

Tu înconjori pământul de multe ori
și ne privești de sus de printre nori,
aduci soarele mare cu raze stârnind
văzduhul albastru cu nori aburind.

Când seara se ivește, pășind pe-ale sale urme,
se vede marea învolburată cu valuri-n spume,
ce răsună-n larg cu cerul plin de stele,
iar luna falnică se ivește încununată de ele.

Se văd apoi raze cu multe scântei de gheață,
asupra unui tânăr ce e trist la față,
privind la mare cu ochii mari ș-albaștri,
cu gândul la ea-n luciul apei apar aștri.

Are părul negru, lung ce zboară-n noapte,
ca o zână apare, iar ceasul greu mai bate
și vine-o lumină ce tainic sclipește,
piatra prețioasă din păr pe el îl orbește.

Fata încet suspină, iar dorul din vis o roade,
iar dimineața vine, schimbând visul de noapte,
dar el în vis se teme că fata iar dispare,
când luna-ncet apune și soarele răsare.

Domnul trecând pe ape le-aduce un fior,
îi ia ușor de mână și-i duce încetișor,
spre viața ce aprinde-n suflete noroc,
lor le va fi bine, trezindu-se pe loc.